

Arrest

**nr. 207 535 van 3 augustus 2018
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 31 oktober 2015 en dient op 9 november 2015 een asielaanvraag in.

Op 22 september 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 15 december 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een etnische Tadzjiek en soennitische moslim te zijn. U stelde te zijn geboren in de Afghaanse plaats Kalakan, district Kalakan, provincie Kaboel.

Toen u twee maanden oud was (in 1998), vluchtte u samen met uw ouders uit Afghanistan naar Iran. De reden hiervoor was een conflict over de irrigatie van gronden tussen uw vader en zijn burens. De waterleiding voor de irrigatie van gronden liep vlak naast de boomgaard van uw vader en raakte beschadigd. Uw vader werd verantwoordelijk gesteld en gevraagd hetzij de schade te compenseren hetzij een nieuwe waterleiding aan te leggen. De lokale overheid van het district was op de hoogte van het conflict en zou het probleem oplossen. Toen de zoon van buurman Haji uw vader kwam intimideren en bedreigen, werd hij (misschien per ongeluk) door uw vader dood geschoten.

Gedurende ongeveer 12 jaar woonde u met uw ouders in de Iraanse hoofdstad Teheran. Uw vader leed aan kanker en kon niet behandeld worden in Iran. Daarom keerde u samen met uw ouders terug naar Afghanistan in 2010, toen u 12 jaar oud was. Tijdens uw verblijf van twee jaar in de Afghaanse hoofdstad Kaboel zijn uw ouders overleden. Uw oudere broer F.[...] was verloofd toen jullie in Kaboel woonden. Zijn schoonbroer, M.[...] ,had een relatie met een meisje, terwijl haar vader haar aan iemand anders wilde uithuwelijken. M.[...] kwam vaak bij uw broer om raad vragen betreffende zijn relatieproblemen. M.[...] wilde de auto van uw broer lenen om naar het huis van zijn vriendin te gaan en er te praten met haar vader met het oog op het verhinderen van diens plannen voor een huwelijk van zijn dochter met een andere man. Uw broer wilde zijn auto niet uitlenen, maar vervoerde zijn schoonbroer M.[...] naar het huis van zijn vriendin. Terwijl uw broer in zijn auto wachtte, ging M.[...] het huis binnen om met de vader van zijn vriendin te praten. Uw broer hoorde gewerschoten en realiseerde zich vervolgens dat M.[...] stiekem het pistool had meegenomen dat uw broer bewaarde in zijn wagen. Uw broer reed weg om te vermijden dat hij zou betrokken raken bij het schietincident. Jullie oom Nasim ging ter plaatse kijken en vertelde jullie achteraf dat de politie M.[...] had opgepakt na de moord op de vader van zijn vriendin en dat de politie ook op zoek was naar uw broer als medeplichtige van de moord. Uw broer F.[...] meende zijn onschuld niet te kunnen bewijzen en vreesde levenslang te worden opgesloten of te worden gedood. Uw broer vluchtte naar Iran. Uw oom was al eerder van plan om met zijn gezin te verhuizen naar Iran en u volgde hem, samen met uw jongere broer en zus. Toen jullie in Teheran toekwamen, troffen jullie uw broer F.[...] daar niet aan. Sindsdien weet u niet waar uw broer is.

Enkele jaren later (2,5 tot 3 jaar later misschien) werd u opgepakt door de Iraanse politie en wegens illegaal verblijf gedeporteerd naar de provincie Herat in Afghanistan. Uw oom Nasim slaagde erin om u 10 à 12 dagen later illegaal (met de hulp van een mensensmokkelaar) terug naar Teheran te brengen. Omdat u in Iran riskeerde om opnieuw te worden opgepakt en gedeporteerd door de Iraanse politie, regelde uw oom uw reis naar Europa. U vreesde bij een terugkeer naar Kaboel in Afghanistan te worden gedood door de vijanden van uw familie (nabestaanden van slachtoffers) omwille van de moord die uw vader pleegde en omwille van de medeplichtigheid aan moord van uw broer F.[...]. Er was bovendien een verband tussen de families van de slachtoffers in beide incidenten: de vriendin van M.[...] (schoonbroer van uw broer F.[...]) was de nicht van H.B.[...], wiens zoon door uw vader werd omgebracht ongeveer 20 jaar geleden.

U verliet Iran in 2015 en reisde op een dertigtal dagen naar België via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Oostenrijk en Duitsland. Op 31 oktober 2015 kwam u toe in België en op 9 november 2015 vroeg u asiel aan.

U legde geen documenten neer ter staving van uw identiteit of asielrelaas, wel een kopie van enkele foto's die u en uw gezin zouden afbeelden tijdens jullie verblijf in Iran.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn.

U baseert uw vrees voor persoonlijke vervolging in uw land van herkomst Afghanistan op elementen van bloedwraak, wegens een moord gepleegd door uw vader 20 jaar geleden en wegens het gegeven

dat uw oudere broer (ten onrechte) werd verdacht van (medeplichtigheid aan) een moord gepleegd door diens schoonbroer. U kon een persoonlijke vervolgingsvrees echter niet aannemelijk maken. U legde in dit verband immers onwaarschijnlijke, incoherente en tegenstrijdige verklaringen af.

Vooreerst kon u tijdens uw gehoor op het CGVS niet aannemelijk maken dat u in geval van een actuele terugkeer naar Afghanistan persoonlijk dreigt te worden vervolgd (in het kader van bloedwraak) door de nabestaanden van een persoon die uw vader ongeveer 20 jaar geleden doodde naar aanleiding van een grondconflict in uw regio van herkomst Kalakan (gehoorverslag CGVS, p. 6 en 10). Uit uw relaas blijkt dat u amper geboren was op het ogenblik dat uw vader misschien per ongeluk een persoon doodde, tevens de reden waarom uw vader met zijn gezin naar Iran vluchtte toen u 2 maanden oud was (gehoorverslag CGVS, p. 2 en 6). Daarbij dient te worden vastgesteld dat u eerder op de DVZ liet noteren dat u naar Iran vluchtte toen u 2 jaar oud (in plaats van 2 maanden oud) was, maar ontkende u tijdens het gehoor op het CGVS zonder meer voornoemde verklaringen te hebben afgelegd op de DVZ (gehoorverslag CGVS, p. 14). Bovendien bleek uit uw relaas dat uw vader noch uzelf ooit naar jullie regio van herkomst Kalakan zijn teruggekeerd (gehoorverslag CGVS, p. 3). U verklaarde na een periode van 12 jaar in Iran wel voor enkele jaren te zijn teruggekeerd naar Afghanistan maar te hebben gewoond in de hoofdstad Kaboel (CGVS, p. 3, 7). U stelde dat uw oudere broer F.[...] in Kaboel een wapen droeg om uw familie zo nodig te beschermen tegen de vijanden van uw familie (gehoorverslag CGVS, p. 7), maar jullie werden in Kaboel kennelijk op geen enkel ogenblik bedreigd of geviseerd in het kader van voornoemde oude feiten in Kalakan. Uw verklaring als zou u ook in Kaboel het slachtoffer kunnen worden van bloedwraak door nabestaanden van de door uw vader omgebrachte persoon in de regio van Kalakan 20 jaar geleden, wordt niet ondersteund door enig concreet element of aannemelijke indicatie (gehoorverslag CGVS, p. 6-8).

Verder kon u tijdens uw gehoor op het CGVS evenmin aannemelijk maken dat u in geval van actuele terugkeer naar Afghanistan persoonlijk dreigt te worden vervolgd naar aanleiding van het gegeven dat de politie van Kaboel in 2012 (5 jaar geleden) uw oudere broer F.[...] zocht (wegens verdenking van medeplichtigheid aan moord omdat diens zogenaamde schoonbroer, M.[...], de vader van zijn vriendin doodschoot (met het pistool van uw broer) om te verhinderen dat de vader van zijn vriendin haar aan iemand anders zou uithuwelijken (zie gehoorverslag CGVS, p. 8, 11-15). U kon niet hard maken dat voornoemde incident – waarbij u persoonlijk niet betrokken was – aanleiding zou kunnen zijn voor persoonlijke vervolging. U stelde dat uw broer gezocht werd op verdenking van moord en dat u gezocht werd als medeverantwoordelijk, terwijl uit uw relaas blijkt dat u in geen enkel opzicht medeverantwoordelijk kan geacht worden. U suggereerde opnieuw een risico op bloedwraak door de nabestaanden van het slachtoffer, maar deze blote bewering wordt geheel niet ondersteund door concrete elementen. Uit uw relaas blijkt bovendien dat uw broer F.[...] de moord niet pleegde en dat de dader – zijn schoonbroer M.[...] - op heterdaad werd betrapt en opgepakt door de politie, en dat uw broer enkel onbewust betrokken raakte bij een moord die gepleegd werd door zijn schoonbroer met het pistool van uw broer nadat uw broer hem met zijn wagen had vervoerd naar de plaats delict (gehoorverslag CGVS, p. 8 en 11-15). U verklaarde samen met uw broer uit Kaboel en Afghanistan te zijn gevlucht omdat de politie uw broer zocht en uw broer meende zijn onschuld niet te kunnen bewijzen omdat dader M.[...] aan de politie zou hebben verklaard dat uw broer de dader van de moord was en zo de schuld in de schoenen van uw broer wilde schuiven (CGVS, p. 8, 11 en 13). Gevraagd waarom de nabestaanden van het slachtoffer in het kader van bloedwraak uw broer zouden viseren terwijl niet uw broer maar M.[...] de moord pleegde, stelde u via uw oom te hebben vernomen dat M.[...] uw broer als dader aanwees bij de politie (CGVS, p. 13). Geconfronteerd met het onderscheid tussen daderschap en medeplichtigheid alsook met het door u herhaaldelijk bevestigde feit dat M.[...] en niet uw broer als dader van de moord op heterdaad werd betrapt (in aanwezigheid van getuigen), veranderde u uw feitenrelaas en stelde u dat M.[...] aan de politie verklaarde dat uw broer (niet dader maar) de opdrachtgever van de moord was (CGVS, p. 13-14). Geconfronteerd met het gegeven dat volgens uw feitenrelaas M.[...] in tegenstelling tot uw broer een duidelijk motief had voor de moord, stelde u dat het motief van M.[...] - met name het willen verhinderen dat de vader van zijn vriendin haar aan iemand anders uithuwelijkt – niet was gekend omdat M.[...] een geheime relatie had met het meisje (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met het feit dat u eerder in de vragenlijst van het CGVS door de DVZ liet noteren dat M.[...] wilde huwen met het meisje terwijl haar familie ertegen was (zie administratief dossier), wat klemmt met uw voornoemde verklaring op het CGVS dat het om een geheime relatie ging, ontkende u zonder meer verschillende verklaringen te hebben afgelegd (CGVS, p. 14-15). Uw voormelde argument dat M.[...] een geheime relatie had en dat zijn moordmotief daarom niet gekend was, houdt bovendien geen stand, aangezien de moord in aanwezigheid van getuigen en onderzocht door de politie zijn motief aan het licht moet hebben gebracht. Geconfronteerd hiermee, bleef u op de vlakte en stelde u dit niet te weten (CGVS, p. 15). Gevraagd waarom uw broer zich niet op nuttige wijze zou kunnen verdedigen of

nog waarom de verklaringen (dat uw broer de opdracht gaf voor de moord – kennelijk zonder motief) van een op heterdaad betrapte moordenaar met duidelijk moordmotief zou kunnen ernstig genomen worden door de politie en bij uitbreiding door de familie van het slachtoffer, had u evenmin een aannemelijke verklaring. Uw wisselende, uiteenlopende en onaannemelijke verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Overigens verklaarde u (in het kader van uw vrees voor bloedwraak wegens uw medeverantwoordelijkheid of betrokkenheid bij voornoemde moorden) tijdens het gehoor op het CGVS voor het eerst dat er een verband via verwantschap zou bestaan tussen de doding die uw vader in Kalakan 20 jaar geleden pleegde op de zoon van H.B.[...] en de moord in Kaboel vijf jaar geleden waarvan uw broer wordt verdacht. U stelde dat uw broer betrokken was bij de moord op de vader van de vriendin van diens schoonbroer M.[...] en voornoemde vader toevallig tevens de echtgenoot was van de zus van H.B.[...], wiens zoon uw vader had gedood 20 jaar geleden (gehoorverslag CGS, p. 10). U bevestigde dit verband op basis van verwantschap eerder niet te hebben ingeroepen op de DVZ (CGVS, p. 10). Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat u geen concrete elementen inriep die kunnen wijzen op een reëel risico op persoonlijke vervolging in Kaboel naar aanleiding van een moord waar u geheel niets mee te maken hebt en waar uw broer enkel indirect en onbewust betrokken raakte (zie hoger).

Bovendien verklaarde u tijdens het gehoor op het CGVS dat uw broer F.[...] verdween ongeveer 6 jaar geleden in het jaar 2010, terwijl u eerder op de DVZ in 2016 uitdrukkelijk verklaarde dat uw broer F.[...] vermist is sinds ongeveer 3 jaar, hetgeen neerkomt op 2013 (gehoorverslag CGVS, p. 9). Geconfronteerd met deze uiteenlopende verklaringen, ontkende u verschillende verklaringen te hebben afgelegd en suggereerde u dat de tolk op de DVZ toen misschien een fout maakte (gehoorverslag CGVS, p. 9).

Verder verklaarde u tijdens het gehoor op het CGVS dat u door Iran werd gedeporteerd naar Afghanistan, terwijl hiervan geen sprake is in het verslag van uw verklaringen op de DVZ (zie administratief dossier). Geconfronteerd hiermee, stelde u uw deportatie wel degelijk te hebben vermeld op de DVZ (gehoorverslag CGVS, p. 13-14), wat echter niet wordt ondersteund door het administratief dossier.

Er dient nog vastgesteld te worden dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegde betreffende uw leeftijd. Tijdens uw asielaanvraag op 9 november 2015 verklaarde u aan de DVZ 17 jaar oud en dus minderjarig te zijn (zie administratief dossier). Een leeftijdstest bepaalde echter dat u op 12 april 2016 meerderjarig was, waarbij 24,4 jaar een minimum leeftijd is (zie schrijven van de FOD Justitie dd. 25.04.2016). Niettegenstaande het grote verschil tussen uw beweerde leeftijd en de leeftijd bepaald door een medisch onderzoek, bleef u zonder meer uw beweerde leeftijd volhouden (gehoorverslag CGVS, p. 3). Overigens kon u geen document voorleggen dat uw beweerde leeftijd zou kunnen ondersteunen. U verklaarde in dit verband nooit een taskara of ander Afgaans identiteitsdocument te hebben gehad (gehoorverslag CGVS, p. 3), terwijl u vanaf de leeftijd van 12 jaar toch enkele jaren in Kaboel zou hebben gewoond, samen met uw ouders en andere familieleden (CGVS, p. 2 en 4). Voornoemde vaststellingen bevestigen dat met rede ernstig kan worden getwijfeld aan de waarachtigheid van uw verklaringen in het kader van uw asielaanvraag.

De door u voorgelegde foto's van u en uw familie in Iran, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Op basis van het voorgaande kan u dan ook noch het vluchtelingenstatuut, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19

april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflict gerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbini vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel.

Gelet op het gegeven dat de middelen op mekaar voortbouwen worden ze samen besproken:

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

"II.2.1 Het eerste middel van verzoeker bestaat uit de schending van art. 48/3 Vw., van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur (onder meer het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel) en de materiële motiveringsplicht, doordat verwerende partij geheel ten onrechte geen geloof hecht aan de herkomst en vluchtmotieven van verzoeker.

Het CGVS stelde:

Verwerende partij stelt dat niet aannemelijk is dat verzoeker in geval van een terugkeer naar Afghanistan persoonlijk dreigt te worden vervolgd in het kader van bloedwraak naar aanleiding van een grondconflict in Kalakan en wegens het gegeven dat zijn oudere broer verdacht werd van medeplichtigheid aan een moord.

Zo wijst verwerende partij naar het feit dat de oudere broer van verzoeker, F. (...), een wapen droeg om de familie zo nodig te beschermen tegen vijanden van de familie. Het feit dat F. (...) het wapen zelf nooit heeft moeten gebruiken ten aanzien van de nabestaanden van de door zijn vader omgebrachte persoon in Kalakan, toont evenwel niet aan dat de vrees voor bloedwraak niet reëel zou zijn.

Ook de vrees van verzoeker om in geval van terugkeer het slachtoffer te zijn van bloedwraak door de nabestaanden van de doodgeschoten persoon, is geenszins onlogisch.

De grote broer van verzoeker, F. (...), werd door diens schoonbroer M. (...) als opdrachtgever aangeduid om de moord te plegen. Het ging immers om het wapen van F. (...) én M. (...) werd vervoerd door F. (...) naar de plaats van delict. Op geen enkel moment heeft verzoeker zijn relaas veranderd. Integendeel, hij antwoordde steeds op de vragen van het CGVS en verklaarde waarom F. (...) door de politie én de familie van de overledene wordt gezocht.

Niemand (behoudens F. (...)) was bovendien op de hoogte van de geheime relatie van M. (...) en de dochter van de overledene. In tegenstelling tot hetgeen verwerende partij beweert, toont het feit dat er getuigen zouden zijn, geenszins aan dat het motief van M. (...) naderhand aan het licht zou kunnen worden gebracht en F. (...) op die wijze kon worden vrijgepleit. Geen enkele getuige zal immers op de hoogte geweest zijn van de geheime relatie van M. (...) met de dochter.

In die omstandigheden meent verzoeker dan ook niet te begrijpen waarom de verklaringen van M. (...) (dat F. (...) de opdrachtgever was) niet ernstig zou worden genomen door de politie en bij uitbreiding door de familie van het slachtoffer.

Opgemerkt dient verder dat er tevens een link bestaat tussen de moord gepleegd door de vader van verzoeker én de moord waarvoor verzoekers broer als opdrachtgever geseind staat.

De laatstgenoemde overledene was immers de echtgenoot van de zus van H. B. (...) wiens zoon door verzoekers vader 20 jaar geleden was gedood.

Er is duidelijk geen reden om te twijfel aan de verklaringen van verzoeker, te meer nu er geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel dient dan ook worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, X). Er is geen sprake van wisselende, uiteenlopende of onaannemelijke verklaringen die de geloofwaardigheid van het asielrelaas zouden ondermijnen.

In casu is er geen reden om te twijfelen aan de verklaringen van verzoeker. De bewering dat er een verschil is in de verklaringen van verzoeker aangaande het tijdstip dat F. (...) verdween, is niet correct:

[...]

Volgens de verklaring van verzoeker was de verdwijning van zijn broer derhalve niet in 2010, maar in 1391 (2012-2013), toen hij volgens de verklaring van zijn ouders, 14 jaar oud was.

De verklaring komt overeen met de verklaring bij DVZ waar hij begin 2016 verklaarde dat zijn broer ongeveer 3 jaar vermist was.

1391 in de Afghaanse kalender komt niet overeen met 2010.

Er is duidelijk geen tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoeker op te merken.

Verwerende partij hecht al te eenvoudig geen geloof in het relaas van verzoeker. In ieder geval verwacht verzoeker nog enkele documenten die zijn relaas verder zullen ondersteunen.

II.2.2 Overwegende dat verzoeker zich beroept op een tweede middel, m.n. de schending van artikel 48/4 Vw. en van de algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid (onder meer het redelijkheidsbeginsel), aangezien het CGVS niet het statuut van subsidiaire bescherming toekent.

Verwerende partij schreef in de bestreden beslissing omtrent de subsidiaire bescherming:

Het doel van het statuut van subsidiaire bescherming bestaat erin personen te beschermen die in geval van terugkeer naar hun herkomstland een "reëel risico op ernstige schade" zouden lopen (waartegen zij geen bescherming van het herkomstland kunnen of willen vragen).

De actuele veiligheidssituatie in Afghanistan is er evenwel dermate volatiel dat een definitieve vestiging van verzoeker in Kabul (stad of provincie) een schending zal uitmaken van artikel 48/4 Vw., gelet op het gewapend conflict en de aanhoudende gevechten en burgerslachtoffers.

Verwerende partij kan niet worden gevolgd waar zij in de bestreden beslissing stelt dat er voor verzoeker in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging voor het leven.

Het aantal burgerslachtoffers is sinds het vertrek van verzoeker aanzienlijk gestegen. Niet louter de aanwezige veiligheidsdiensten worden gevisieerd, doch tevens burgers (bij aanvallen van moskeeën en markten).

De ernst van het recente geweld blijkt immers uit het rapport van European Country of Origin Information network, European Asylum Support Office: Afghanistan Security Situation, December 2017 (te vinden op [ecoi.net](http://www.ecoi.net)) http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1514466342_easo-afghanistan-security-situation-2017.pdf, p.71-72:

'UNAMA casualty figures show an increase in civilian casualties in Kabul since 2015. UNAMA stated that in the first 6 months of 2017, in Kabul City, suicide and complex attacks caused 86 civilian casualties (209 deaths and 777 injured) which represents 19 % of all civilian casualties. The total civilian casualties for the first six months of 2017 (986) represents more than all civilian casualties for Kabul in 2015: 939 (145 deaths and 794 injured), and more than the half of all casualties for 2016: 1562 (305 deaths and 1257 injured). In 2016, according to UNAMA, '70 % of all civilian casualties arising from suicide and complex attacks occurred in Kabul city').

According to figures compiled by Pajhwok Afghan News, in May 2017, 1,449 people were 'killed and 1,550 others wounded in 205 attacks across Afghanistan; with 20% of attacks occurring in Kabul. Shia Muslims were deliberately attacked by ISKP which claimed the following attacks in Kabul on 11 October 2016, the day of Ashura, 19 civilians were killed and 60 harmed by an attacker wearing a ANSF uniform who opened fire in the Karte Sakhi Mosque; 40 days after, for the celebration of Arbæen, a suicide bomber entered the Baqer-ul Ulum mosque killing 40 civilians and injuring 74 others including many children; on 15 June 2017, the attack of the Al Zahra mosque killed 5 people and injured 7 others; and in August 2017, the Imam Zaman Mosque was attacked causing the deaths of 20 civilians and injuring more than 30 people.'

Zie ook p. 155-156:

'From 1 September 2016 to 31 May 2017, Kabul Province, including the city, counted 448 security incidents.

(...)

For 2016, Kabul province recorded 1,758 civilian casualties (376 deaths and 1,382 injured), making it the province with the highest casualty rate of the 34 Afghan provinces in term of casualties (1321). For the six first month of 2017, UNAMA documented 1,048 civilian casualties (219 deaths and 829 injured) for Kabul province, including Kabul district (...)'

Zie nog recenter het internetartikel van The Independent, 'Kabul explosion: At least 41 dead in bomb attack on Shia cultural centre', te vinden op <http://www.independent.co.uk/news/world/middle-east/afghan-voice-kabul-explosion-suicide-bomb-taliban-afghanistan-mosque-a8130881.html>,

28.12.2017 :

'A suicide attack on a Shia cultural centre in Kabul has killed at least 41 people.

Another 30 were reportedly wounded in the blast on Thursday, the Interior Ministry said.

The attack occurred during a morning panel discussion on the 38th anniversary of the Soviet invasion of Afghanistan at the Tibian Social and Cultural Centre. Many of the victims were students, according to witnesses.

(...)

Separately, Dawlat Abad District Gov. Mohammad Karim said a powerful mine killed six shepherd children ranging in age from eight to 10 on Wednesday.

No one immediately took responsibility for the attack, but Karim blamed the Taliban, saying the insurgents planted the mine to target Afghan officials and security forces.

Afghanistan has the highest number of mine victims in the world, which along with other roadside bombs, kill or wound an estimated 140 people every month.'

Deze informatie van verzoeker maakt duidelijk dat burgers bij aanslagen bezwaarlijk nog louter als collateral damage mogen worden gezien, maar duidelijk het beoogde doel zijn van de aanslagen aangezien ze het aantal slachtoffers zo hoog mogelijk willen maken.

Aldus kan men niet voorhouden dat de situatie in Kabul voldoende veilig is voor verzoeker. Men viseert bij aanslagen immers meer dan enkel de internationale en Afgaanse autoriteiten. De vele geciteerde aanslagen in Kabul in voormeld artikel tonen zulks afdoende aan. Het is dan ook niet denkbeeldig dat verzoeker thans slachtoffer kan worden van de gewapende conflicten/incidenten, of minstens die dreiging er voor hem reëel is.

Daarenboven kan nog worden opgemerkt dat de Afgaanse autoriteiten niet in staat zijn om de burgers van Kabul te beschermen en zij daardoor vaak het slachtoffer zijn van gewelddaden (zie artikel van Tolonews, 'Kabul Residents want their safety Ensured', <http://www.tolonews.com/afghanistan/kabul-residents-want-their-safety-ensured>, 29.12.2016.

Het zou dan ook onmenselijk zijn om verzoeker te laten terugkeren naar Afghanistan, waar hij immers met deze gevaarsituatie zal worden geconfronteerd.

Het is duidelijk dat in casu artikel 48/4 Vw. is geschonden."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat

het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij stelt dat ze niet kan terugkeren naar Afghanistan omwille van twee redenen. Ten eerste omdat ze in 1998, toen ze twee maanden oud was, naar Iran gevlucht is met haar ouders ten gevolge van een conflict tussen haar vader en de burens. De waterleiding die langs de boomgaard van verzoekers vader liep raakte beschadigd en verzoekers vader werd hiervoor verantwoordelijk geacht. Daarom diende hij een nieuwe waterleiding te plaatsen of de schade te compenseren. Toen de zoon van de buurman verzoekers vader kwam bedreigen en intimideren, werd hij (waarschijnlijk per ongeluk) door verzoekers vader dood geschoten. Gedurende twaalf jaar woonde de verzoekende partij in

Teheran (Iran) met haar ouders. In 2010 keerde de verzoekende partij samen met haar ouders terug naar Afghanistan daar verzoekers vader aan kanker leed. De verzoekende partij verbleef gedurende twee jaar met haar ouders in Kaboel, maar beiden overleden daar gedurende verzoekers' tweejarig verblijf in Kaboel. De verzoekende partij geeft aan dat ze vreest dat ze zal gedood worden door de familieleden van het slachtoffer van haar vader bij een terugkeer naar Afghanistan.

Ten tweede kan de verzoekende partij niet terugkeren naar Afghanistan omdat de broer van de verzoekende partij door de autoriteiten gezocht wordt daar hij medeplichtig zou zijn aan een moord. Haar broer vreesde dat hij zijn onschuld niet zou kunnen bewijzen en dat hij daarom levenslang opgesloten zou worden of gedood worden. Hierop vluchtte haar broer naar Iran. De verzoekende partij keerde met het gezin van haar oom en haar jongere broer en zus ook terug naar Iran. In Teheran trof de verzoekende partij haar broer niet aan. Sindsdien weet de verzoekende partij niet waar haar broer is. De verzoekende partij vreest dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan eveneens als medeplichtig zal beschouwd worden en gedood worden door de familieleden van het slachtoffer. Bovendien is er een familiaal verband tussen de slachtoffers in beide incidenten.

2,5 tot 3 jaar later werd de verzoekende partij door de Iraanse politie opgepakt en wegens illegaal verblijf gedeporteerd naar Herat in Afghanistan. Verzoekers oom slaagde met de hulp van een smokkelaar erin om de verzoekende partij 10 à 12 dagen later terug naar Teheran te brengen. Hierop vluchtte de verzoekende partij naar Europa.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij een aantal documenten heeft voorgelegd om haar relaas te staven. Voor het nemen van de bestreden beslissing legt de verzoekende partij 7 foto's voor die betrekking hebben op haar verblijf in Iran. Deze foto's hebben geen betrekking op het kernrelaas.

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij nog een aanvullende nota neer die een verklaring van de bewoners van het district Kalakan bevat, de omslag en drie rapporten met betrekking tot de terugkeer van Afghanen naar Afghanistan. De brief ondertekend door de vijf bewoners van district Kalakan vertoont een gesolliciteerd karakter nu de brief op vraag van de verzoekende partij werd opgesteld. Voorts wordt in voormelde brief aangegeven dat *“de schoonbroer van H.B [...] genaamd F.R. [...] werd in de autoweg van de luchthaven Kaboel vermoord.”* Deze gegevens zijn tegenstrijdig aan hetgeen de verzoekende partij tijdens haar gehoor verklaard heeft. Ten eerste is F.R. de naam van de verzoekende partij zelf, en niet de naam van de persoon die vermoord werd. Ten tweede verklaarde de verzoekende partij dat de moord op de vader van de vriendin van M. gebeurde in zijn woning, terwijl de broer van de verzoekende partij in de auto wachtte voor de woning (gehoorverslag CGVS, p. 7). Er was geen sprake van een moord op de autoweg van de luchthaven van Kaboel, zoals in voormeld stuk wordt aangegeven. Deze elementen doen afbreuk aan de bewijswaarde van voormelde brief. Deze documenten volstaan op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers relaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar relaas geloofwaardig kunnen worden geacht.

Gelet op het gegeven dat de feiten zich twintig jaar geleden hebben voorgedaan en dat gedurende heel die periode, ook niet ten tijde van het verblijf van de verzoekende partij samen met haar familie in Kaboel, noch de verzoekende partij noch haar familieleden op geen enkel ogenblik bedreigd of geïsoleerd werden ten gevolge van de gebeurtenissen in Kalakan, is het niet aannemelijk dat de verzoekende partij heden het slachtoffer dreigt te worden van bloedwraak. Het gegeven dat de broer van de verzoekende partij gewapend rond liep in Kaboel, is op zich geen aanwijzing van een risico op bloedwraak. Voorts liggen er geen bewijzen voor dat de feiten zich twintig jaar geleden daadwerkelijk hebben afgespeeld. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“Daarbij dient te worden vastgesteld dat u eerder op de DVZ liet noteren dat u naar Iran vluchtte toen u 2 jaar oud (in plaats van 2 maanden oud) was, maar ontkende u tijdens het gehoor op het CGVS zonder meer voornoemde verklaringen te hebben afgelegd op de DVZ (gehoorverslag CGVS, p. 14).”* Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden door de Raad overgenomen.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“Verder kon u tijdens uw gehoor op het CGVS evenmin aannemelijk maken dat u in geval van actuele terugkeer naar Afghanistan persoonlijk dreigt te worden vervolgd naar aanleiding van het gegeven dat de politie van Kaboel in 2012 (5 jaar geleden) uw oudere broer F.[...] zocht (wegens verdenking van medeplichtigheid aan moord omdat diens zogenaamde schoonbroer, M.[...], de vader van zijn vriendin doodschoot (met het pistool*

van uw broer) om te verhinderen dat de vader van zijn vriendin haar aan iemand anders zou uithuwelijken (zie gehoorverslag CGVS, p. 8, 11-15). U kon niet hard maken dat voornoemde incident – waarbij u persoonlijk niet betrokken was – aanleiding zou kunnen zijn voor persoonlijke vervolging. U stelde dat uw broer gezocht werd op verdenking van moord en dat u gezocht werd als medeverantwoordelijk, terwijl uit uw relaas blijkt dat u in geen enkel opzicht medeverantwoordelijk kan geacht worden. U suggereerde opnieuw een risico op bloedwraak door de nabestaanden van het slachtoffer, maar deze blote bewering wordt geheel niet ondersteund door concrete elementen. Uit uw relaas blijkt bovendien dat uw broer F.[...] de moord niet pleegde en dat de dader – zijn schoonbroer M.[...] - op heterdaad werd betrapt en opgepakt door de politie, en dat uw broer enkel onbewust betrokken raakte bij een moord die gepleegd werd door zijn schoonbroer met het pistool van uw broer nadat uw broer hem met zijn wagen had vervoerd naar de plaats delict (gehoorverslag CGVS, p. 8 en 11-15). U verklaarde samen met uw broer uit Kaboel en Afghanistan te zijn gevlucht omdat de politie uw broer zocht en uw broer meende zijn onschuld niet te kunnen bewijzen omdat dader M.[...] aan de politie zou hebben verklaard dat uw broer de dader van de moord was en zo de schuld in de schoenen van uw broer wilde schuiven (CGVS, p. 8, 11 en 13). Gevraagd waarom de nabestaanden van het slachtoffer in het kader van bloedwraak uw broer zouden viseren terwijl niet uw broer maar M.[...] de moord pleegde, stelde u via uw oom te hebben vernomen dat M.[...] uw broer als dader aanwees bij de politie (CGVS, p. 13). Geconfronteerd met het onderscheid tussen daderschap en medeplichtigheid alsook met het door u herhaaldelijk bevestigde feit dat M.[...] en niet uw broer als dader van de moord op heterdaad werd betrapt (in aanwezigheid van getuigen), veranderde u uw feitenrelaas en stelde u dat M.[...] aan de politie verklaarde dat uw broer (niet dader maar) de opdrachtgever van de moord was (CGVS, p. 13-14). Geconfronteerd met het gegeven dat volgens uw feitenrelaas M.[...] in tegenstelling tot uw broer een duidelijk motief had voor de moord, stelde u dat het motief van M.[...] - met name het willen verhinderen dat de vader van zijn vriendin haar aan iemand anders uithuwelikt – niet was gekend omdat M.[...] een geheime relatie had met het meisje (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met het feit dat u eerder in de vragenlijst van het CGVS door de DVZ liet noteren dat M.[...] wilde huwen met het meisje terwijl haar familie ertegen was (zie administratief dossier), wat klemmt met uw voornoemde verklaring op het CGVS dat het om een geheime relatie ging, ontkende u zonder meer verschillende verklaringen te hebben afgelegd (CGVS, p. 14-15).[...]. Gevraagd waarom uw broer zich niet op nuttige wijze zou kunnen verdedigen of nog waarom de verklaringen (dat uw broer de opdracht gaf voor de moord – kennelijk zonder motief) van een op heterdaad betrapte moordenaar met duidelijk moordmotief zou kunnen ernstig genomen worden door de politie en bij uitbreiding door de familie van het slachtoffer, had u evenmin een aannemelijke verklaring. Uw wisselende, uiteenlopende en onaannemelijke verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.” Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden door de Raad overgenomen.

Gelet op hetgeen voorafgaat kan de verzoekende partij in het verzoekschrift niet ernstig voorhouden dat zij haar relaas nooit veranderd heeft. Evenmin kan de verzoekende partij ernstig voorhouden dat M. een geheime relatie had met de dochter van het slachtoffer, nu de verzoekende partij op de vragenlijst van het CGVS verklaard heeft dat M. met het meisje wilde trouwen, maar dat haar familie ertegen was.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er een link bestaat tussen de moord gepleegd door haar vader én de moord waarvan de broer van de verzoekende partij beschuldigd wordt. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: “tijdens het gehoor op het CGVS voor het eerst dat er een verband via verwantschap zou bestaan tussen de doding die uw vader in Kalakan 20 jaar geleden pleegde op de zoon van H.B.[...] en de moord in Kaboel vijf jaar geleden waarvan uw broer wordt verdacht. U stelde dat uw broer betrokken was bij de moord op de vader van de vriendin van diens schoonbroer M.[...] en voornoemde vader toevallig tevens de echtgenoot was van de zus van H.B.[...], wiens zoon uw vader had gedood 20 jaar geleden (gehoorverslag CGS, p. 10). U bevestigde dit verband op basis van verwantschap eerder niet te hebben ingeroepen op de DVZ (CGVS, p. 10).” Dergelijke omissies over eenvoudige zaken, die overigens tot de kern van haar asielrelaas behoren, ondergraven de geloofwaardigheid van deze loutere beweringen.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet vastgesteld worden.

2.4. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”.

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.4.2. Beoordeling

De verzoekende partij wijst er terechtzitting op dat de verwerende partij het langdurig verblijf van de verzoekende partij in Iran niet betrokken heeft op de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoekende partij heeft tijdens haar gehoor op 22 september 2017 aangehaald dat ze in Iran opgegroeid is. Er is wel onduidelijkheid over wanneer dat de verzoekende partij nu precies naar Iran verhuisd is met haar ouders. Enerzijds heeft de verzoekende partij verklaard dat ze twee maanden oud was, en anderzijds heeft de verzoekende partij verklaard dat ze twee jaar oud was. In elk geval zou de verzoekende partij op jonge leeftijd naar Iran verhuisd zijn. Ze zou daar ook twaalf jaar verbleven hebben met haar familie (gehoorverslag CGVS p. 2 en p.16). Volgens haar eigen verklaringen is de verzoekende partij van 2010 tot 2012 samen met haar ouders teruggekeerd naar Afghanistan. Daarna is ze teruggekeerd naar Iran waar ze nog gedurende 2,5 tot 3 jaar verbleven heeft (gehoorverslag CGVS p. 9). Volgens haar eigen verklaringen zou de verzoekende partij het grootste gedeelte van haar leven in Iran opgegroeid zijn, en slechts gedurende twee jaar in Afghanistan en dan nog wel met haar ouders. Ook toen, rekening houdend met het leeftijdsonderzoek, zou de verzoekende partij jong geweest zijn tijdens haar terugkeer en voorgehouden verblijf in Afghanistan gedurende twee jaar.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen documenten voorlegt die dit voorgehouden langdurig verblijf in Iran kunnen staven, behoudens de 7 foto's. Deze foto's zijn op zich niet voldoende om een langdurig verblijf in Iran aan te nemen. De Raad stelt verder vast dat tijdens het gehoor slechts zeer summier werd ingegaan op verzoekers voorgehouden verblijf in Iran.

Naar de concrete omstandigheden waarin de verzoekende partij in Iran zou hebben verbleven werd door de dossierbehandelaar niet geïnformeerd. De Raad acht de elementen in het dossier niet afdoende om na te gaan of de verzoekende partij daadwerkelijk als Afghaans migrant in Iran verbleven heeft gedurende verscheidene jaren. Indien de verwerende partij dit profiel niet betwist, dient zij overigens na te gaan wat de mogelijke impact is van verzoekers jarenlange verblijf in Iran op zijn hervestiging in Afghanistan nu de verzoekende partij voorhoudt slechts gedurende twee jaar teruggekeerd te zijn naar Afghanistan met haar ouders, maar voornamelijk opgegroeid is in Iran. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat dergelijke analyse werd gevoerd, noch blijkt het administratief dossier informatie te bevatten aangaande de situatie van de Afghanen die gedurende een heel lange periode in het buitenland hebben verbleven, zoals *in casu* een voorgehouden langdurig verblijf in Iran, er opgegroeid zijn en dienen terug te keren naar Afghanistan.

Er dient immers rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “Elgafaji” waar het HvJ een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

a. In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

b. De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de “persoonlijke omstandigheden”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof van Justitie, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Bijgevolg is de vraag of een persoon die daadwerkelijk gedurende het voornaamste gedeelte van haar leven in Iran zou verbleven hebben, in Iran opgegroeid is, slechts gedurende twee jaar teruggekeerd is naar Afghanistan als tiener onder begeleiding van zijn ouders en waarvan de rest van de familie nog altijd in Iran zou verblijven een verhoogde kwetsbaarheid heeft op willekeurig geweld bij een terugkeer naar Afghanistan, meer bepaald de provincie Kaboel.

De elementen aanwezig in het administratief dossier en bijgebracht door de verzoekende partij laten de Raad niet toe dit verder te onderzoeken in het kader van onderhavig beroep.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°

van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd in zoverre deze betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 15 december 2017 wordt vernietigd in zoverre deze betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 3

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS